

The generic nomenclature of the European Pygaerinae (Lep., Notodontidae)

by
B. J. LEMPKE

I treated this subject in Entom. Ber. 13 : 262—265 (1 May 1951). Two lepidopterists, both specialists in nomenclature questions, were kind enough to write to me after the publication of my article. The first letter came from Prof. J. G. FRANCLEMONT of the U. S. National Museum (Division of Insects) at Washington. He wrote:

"I personally think the simplest solution to the matter of *Clostera* vs. *Ichtyura* is to use the Tentamen name *Melalopha*. They may use *Clostera* in England, but we have used either *Ichtyura*, or *Melalopha* in America, and in view of the fact that we now use *Ichtyura*, I would protest the introduction of *Clostera* into the American lists. I am afraid there is no such thing as common usage. In this case the Tentamen name causes no difficulty."

To this I would answer, that the use of *Melalopha* is out of the question for all those who accept op. 97 in which the Tentamen of HÜBNER was rejected as a valid publication. I know that at the Thirteenth International Zool. Congress at Paris in 1948 there was a tendency to weaken this decision. I regret this very much, for in this way we never arrive at stability in nomenclature. But at any rate, op. 97 is still valid in its full force. I know of no modern European Lepidopterist who uses Tentamen names and I do not believe that a revival of them would meet much enthusiasm here.

As to the use of *Clostera* versus *Ichtyura* I draw the attention to the fact that practically all English authors used the former name: CURTIS, STEPHENS, WESTWOOD, NEWMAN, BARRETT, SOUTH, KLOET & HINKS. So the general use of *Clostera* in England is much older than that of *Ichtyura* in the U. S. and I therefore maintain my preference for it. On the European Continent all species were lumped into one genus *Pygaera*, following STAUDINGER, so that we must exclude this territory from our conclusions.

Prof. FRANCLEMONT writes further:

"I might point out that WESTWOOD in 1840 confirms the CURTIS designation of *bucephala* as type of *Pygaera*".

To this I may add that it was also confirmed by BLANCHARD (1840) and by the Dictionnaire Universel d'Histoire Naturelle (1848). But now I come to the second letter, which I received from Mr. W. H. T. TAMS (British Museum, Natural History). He drew my attention to an observation of OCHSENHEIMER himself, who wrote (1810, Schmett. Eur. 3 : 224):

"Anmerkung.

Die fünf ersten in dieser Gattung aufgeführten Arten sind keinem Zweifel unterworfen; ihre Kennzeichen sind deutlich und übereinstimmend; aber *Bucephala* dahin zu ziehen, ist ein Wagestück, das schwer zu rechtfertigen ist".

To this Mr. TAMS adds: „The type of a genus cannot be cited from among species which are doubtfully referred to it by the author". This observation, which is no doubt correct, happily solves the problem of the

use of *Pygaera*. CURTIS' type citation is invalid, the first correct one is that of KIRBY (type: *timon* Hb.), and *Phalera* Hb. remains for *bucephala*.

In conclusion I thank both correspondents for their valuable observations.

Amsterdam-Z. 2, Oude IJselstraat 12III, July 1951.

Literatuur

1) Ferris, G. F., Atlas of the scale insects of North America, vol. V, The Pseudococcidae (part I). Stanford University Press 1950 (\$ 7.50).

2) Borchsenius, N. S., Pseudococcidae (Coccoidea). Fauna der U.S.S.R., Homoptera, deel VII. Moskou-Leningrad 1949. Uitg. Akad. v. Wetensch. der U.S.S.R., Zoölog. Instituut, nieuwe serie No 38 (29 roebel).

De Pseudococcidae of wolluizen (Eng. "mealy bugs") vormen een grote groep van schildluizen, waarvan reeds meer dan 1000 soorten beschreven zijn. De systematische behandeling daarvan stuit op grote moeilijkheden door de sterke reductie en grote éénvormigheid van het lichaam. De oudere systematici letten vooral op uitwendige kenmerken (vorm van het lichaam, de antennen, poten, wasbekleding enz.), maar weinig of niet op de structuur der cuticula. Na de publicaties van MARCHAL (1908) en FERRIS (1918) is men veel aandacht gaan schenken aan de z.g. cerarii, d.z. groepjes klierporiën met bijzonder gevormde haren of dorens langs de rand van het lichaam. Deze cerarii vormen de wasuitsteeksels, die men bij vele wolluizen (bijv. bij de in kassen veel voorkomende *Pseudococcus citri* en *adonidum*) ter zijde van het lichaam ziet. Ook thans nog zijn de cerarii van veel belang voor de systematiek der Pseudococcidae, maar daarnaast wordt vooral op vorm en verdeling der klierporiën e.a. details van de cuticula gelet. Voor het bestuderen dezer bijzonderheden zijn uitstekende preparaten en vaak sterke vergrotingen nodig.

Onder de Pseudococcidae bevinden zich vele schadelijke soorten. Verder is in de laatste jaren gebleken, dat de virusziekte van cacao, die tegenwoordig aan de Goudkust (het voornaamste productieland) de cultuur met ondergang bedreigt, door bepaalde Pseudococcidae wordt overgebracht. Het is daarom ook voor de praktijk van belang, dat er bijna gelijktijdig twee grote monografieën over de Pseudococcidae verschenen zijn. Jammer is, dat het werk van BORCHSENIUS geheel in het Russisch geschreven is, waardoor het voor bijna alle entomologen, die niet van Russische oorsprong zijn, een gesloten boek blijft.

Het eerste gedeelte van FERRIS' werk bevat 278 blz. en 108 platen. Het behandelt 103 soorten, maar deze vormen nog niet de helft der uit Nd.-Amerika beschreven Pseudococcidae. Deze 103 soorten worden verdeeld over 21 geslachten, waaronder 12 nieuwe. Van elke soort wordt een grote figuur gegeven, waarop de halve rugzijde en de halve buikzijde is afgebeeld. De verdeling der klierporiën is nauwkeurig aangegeven, en meestal worden enige detailfiguren van klierporiën of cerarii toegevoegd. Het boek bevat verder determinatie-tabellen voor de geslachten en de soorten en een korte beschrijving van de voornaamste kenmerken ("recognition characters") der species. Wanneer ook het